

Papa's poppedijntje

Papa's poppedijntje

Miriam Fredriks

Copyright © 2018 Miriam Fredriks

Omslagillustratie: Archief Miriam Fredriks
Vormgeving omslag en binnenwerk: Brave New Books

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voor-
afgaande toestemming van de auteur. Voor overname kunt u zich
wenden tot: doremiriam@hotmail.com

ISBN 978 94 021 7153 2

*Ik lach een traan
Ik huil een lach
Zoals een clown,
draag ik mijn vlag
Felle kleuren camoufleren
't ontbreken van het licht
Door het masker met de lach
ziet men de tranen niet
op mijn gezicht*

*Ik lach een traan
Ik huil een lach
Zoals een clown
draag ik mijn vlag
Met mijn grappen overschreeuw ik
alle opgekropte pijn
Ik wil wel huilen,
maar het is al zo'n gewoonte,
een clown te zijn*

En daar sta ik dan voor het statige huis van Klaartje Boes. Hoe zou ze eruitzien? Ze zal wel van die bonte flodderkleding dragen. Voor geitenwollen sokken is het nu te warm... blote voeten dan eerder. Haar haren zullen wel met henna bewerkt zijn... zo'n kruidentheetypetje met een zoete, zachte stem.

Natuurlijk is ze on-ge-loof-lijk sociaalvoelend... maar dat mag ook wel voor die 90 euro per uur.

Nou... op de bel drukken dan maar. We zullen wel zien. Wat een gedoe zeg: ik die altijd zoveel heb aan te merken op het gedrag van anderen, op consult bij een gedragstherapeute of zoiets. Wie had dat ooit gedacht.

Als het aan mij ligt, smeer ik hem nog snel. Zal ik... shit! Te laat... daar gaat de deur al open. Een grote warrige bos rode haren... en ja... op blote voeten... Ze is van middelbare leeftijd, want ze lijkt op mijn tante die ook van middelbare leeftijd is.

'Hail!' (geen hoi maar hai, en dan ook nog – zacht en zoet – uitgesproken als zo'n grote vis: haaaaai) 'Ik ben Klaartje, jij moet Lara zijn. Kom er maar snel in, het is fris buiten, hè meid! We gaan eerst even een paar trapjes op meid, want mijn man heeft me met mijn praktijk helemaal naar de zolder gestuurd. Zit je rustig, zegt ie. Nou meid, het is een hele inspirerende ruimte, je zult zien dat jij je er meteen op je gemak voelt. Lara was het, hè?'

'Ja, mevrouw.'

'Toe nou meid, ik ben gewoon Klaartje! Niet dat gemevrouw, hoor. Uiteindelijk gaan we gewoon wat kletsen als vriendinnen.'

Puh! Wat denkt ze nou wel... Ik heb in mijn 34-jarige leventje met moeite drie vriendinnen om me heen kunnen verzamelen –

het opbouwen en onderhouden ervan vereist een jarenlange investering – en deze mevrouw Klaartje wil na twee minuten kennismaking al vriendinnetje spelen.

‘Geef je jas maar hier, en zoek maar eens een hele lekkere stoel uit. Zo’n stoel waarin je thuis ook graag zou zitten.’ Ik kijk om me heen en zie zeven stoelen staan. Hoewel ze allemaal verschillend zijn, zit er niet één tussen die ik thuis in mijn kamer zou willen hebben.

Klaartje ziet natuurlijk meteen al wat voor een type ik ben wanneer ik een stoelkeuze maak, denk ik gniffelend. Ik kies lekker gewoon een stoel die ik afschuwelijk vind en laat me vallen op een klein, wit, lelijk, ongemakkelijk exemplaar.

‘Bijzondere keuze,’ mompelt ze.

Eén-nul voor mij, denk ik.

Klaartje trekt haar stoel tegenover die van mij. Ik kijk op mijn horloge, het is drie minuten over elf, ze heeft al vierenhalve euro verdiend!

‘Zo Lara, vertel eens, waarom ben je hier?’

Nou, dat weet ik zelf ook niet, denk ik, maar ik zeg: ‘Mijn man heeft me hiernaartoe gestuurd, omdat hij vindt dat ik jaloers ben. Hij noemt het jaloers, ik noem het gewoon intuïtie.’

‘Dus je vindt zelf dat je niet jaloers bent?’

‘Wat ik al zeg, ik volg gewoon mijn intuïtie, en die zegt dat ik hem niet kan vertrouwen, en omdat ik hem niet vertrouw, moet ik naar een gedragstherapeute.’

O jee, ik krijg de slappe lach. Denk aan iets ernstigs, Lara, zeg ik tegen mezelf.

‘Ga eens even ontspannen zitten. Probeer je thuis te voelen, dan haal ik een kopje thee.’ Ze glipt de kamer uit.

Ik kijk de kamer rond en zie een grote kist met speelgoed staan. Daar moet ik straks zeker ook mee gaan spelen; kan ze mijn gedrag op een afstandje bestuderen. Ik staar naar het plafond. Een klein spinnetje krabbelt bedrijvig heen en weer. Ik kijk op mijn

horloge en denk: dat is een duur kopje thee.

Daar komt ze weer aanzweven.

Ze geeft me een witte beker met Chinese tekens. Ik proef van de thee. 'Het is brandnetelthee, houd je daarvan? Ik vind het altijd heerlijk.'

De thee ruikt naar lauwe pis van iemand die al jaren niets lekers heeft gegeten. Beleefd neem ik een slok. Wanneer gaat er nu eindelijk eens iets gebeuren?

'Zo Lara, we gaan eens kijken waarom je zo jaloers bent.' Ik ben niet jaloers, ik volg mijn intuïtie, trut.

'Zet je benen maar eens naast elkaar, leg je handen op je bovenbenen en sluit je ogen. Ik ga je meenemen op een reis door het verleden. Luister goed naar mijn stem en probeer in gedachten mee te reizen.'

Weer moet op de binnenkant van mijn wangen bijten om niet heel hard te gaan lachen. Ik sluit mijn ogen.

'We gaan samen eens terug naar je kindertijd. Je bent zes jaar. Probeer weer opnieuw te beleven dat je zes jaar bent. Hoe voelde jij je toen? Probeer nu te voelen wat je toen voelde. Probeer nu te zien wat je toen zag.' Ik denk een beetje aan vroeger, maar denk tegelijkertijd, straks laat ze me op mijn stoel vastplakken. Weer bijt ik op de binnenkant van mijn wang.

'Probeer nu vijf hele minuten in je gevoel weer dat kind te zijn.'

Vijf keer één euro vijftig is zeven euro vijftig, denk ik...

Dan hoor ik helemaal niets meer, ze praat niet meer en ik zit daar maar met mijn ogen dicht; ze zou zo mijn portemonnee kunnen pikken.

Ping, ping... er klinkt een belletje. 'Kom maar terug in het hier en nu, meid. Kom maar weer bij Klaartje.'

Ik probeer te doen alsof ik van heel ver weg moet komen. Maar ach, dat heeft zo'n gedragstherapeute natuurlijk meteen door. 'Vond je het moeilijk?' Ze loopt naar de speelgoedbak en haalt er een klein schetsboekje uit. Het boekje is niet veel groter dan een ansichtkaart. Ook pakt ze een doos met vetkrijtjes. Hele dikke vet-

krijtjes, de punten zo dik als een tuinslang. Ze geeft me het blokje en het krijt.

‘Nu moet je proberen te tekenen wat je op je reis hebt gezien.’

‘Maar ik kan helemaal niet tekenen!’

‘Dat geeft niet meid, er komt altijd wel iets uit.’

Nu denk ik altijd wanneer ik aan vroeger denk aan ons oude huis aan de Bosweg. Ik heb daar met mijn ouders, oma en broers een fantastische jeugd gehad. Veel tuin, veel bomen, een sloot, kortom een geweldig speelterrein. Ik neem een vetkrijtje uit de doos en teken met een paar lijnen een hoog huis en een lange brede tuin.

Klaartje kijkt aandachtig naar mijn tekening en zegt: ‘Het valt me op dat je alleen een huis tekent en niet de mensen die in dat huis wonen.’

‘Ja,’ zeg ik, wat een gelul, denk ik. ‘Ze zijn allemaal binnen.’ Daar maak ik me mooi van af.

‘Nou, probeer toch maar eens om alle leden van het gezin een plaats te geven in de tekening.’

Volhoudertje die Klaartje. Weer pak ik het dikke krijt. Ik zeg, een paar snelle lijnen krassend: ‘Dit zijn mijn broers en ik, we spelen bij de schommel. Mijn vader hier speelt ook mee,’ en ik teken weer een poppetje. ‘Mijn oma leeft zich uit in de moestuin en mijn moeder is in de keuken. Ze maakt vast en zeker chocolademelk.’

Ik denk, met zo’n idyllisch tafereeltje kan ze waarschijnlijk niets. Liever heeft ze een tekening van een moeder met een blauw oog en een vader tussen de lege drankflessen, zodat het nogal wies is dat je niet helemaal spoort. Dat alles wat je nu mankeert te wijten is aan die vreselijk traumatische ervaringen uit de kinderjaren. Oh mevrouw, dank u wel hoor, nu ben ik nooit meer jaloers. Het is toch om je gek te lachen. Ik dacht nog, waar zou het toch door komen?

Klaartje zit waarschijnlijk nog te speuren naar iets van een afwijking op de tekening, want ze tuurt secondenlang op het kleine velletje papier. Dan vouwt ze haar handen om haar wangen en kijkt me ernstig en doordringend aan.

Ik denk, nu weet ze het. Ze zegt natuurlijk: 'Lara, je bent té gelukkig geweest in je jeugd, dat is het hele probleem.' Maar in plaats daarvan merkt ze op: 'Ik vind het bijzonder opvallend dat jij je oma op de tekening geen handen hebt gegeven!'

Het bloed stijgt naar mijn hoofd, dit verzint toch niemand! 'Nou mevrouw Klaartje,' barst ik los, 'dan moet jij me maar eens vertellen hoe ik in godsnaam vingers moet tekenen met die lompe homp krijt, en dan ook nog eens op zo'n klein kutpapiertje!'

Ik sta op, ik pak mijn jas, smijt vijftig euro op de lelijke witte stoel en knal de trap af naar beneden. Beneden sla ik met een harde klap de zware deur achter me dicht. Terwijl ik naar mijn auto loop, word ik langzaam wat rustiger. Het normale denken komt weer op gang, en tijdens het starten van de motor denk ik: 'Wat zou die vent van me aan het uitspoken zijn?'

*

Zo snel mogelijk rijd ik naar huis; ik ben altijd benieuwd hoe ik mijn man zal aantreffen. Iedere keer ben ik ervan overtuigd dat ik Thomas op iets zal betrappen. Op wat, dat weet ik nog niet, maar ik voel gewoon dat er iets is waar ik geen vat op heb. Ik ga bijna hopen dat ik hem betrappen kan, zodat ik mijn gevoel kan rechtvaardigen en ik kan zeggen: zie nou wel lul, je belazert me.

Het doet iedere keer zoveel pijn om niet te kunnen vertrouwen, maar soms lijkt het wel alsof ik er genoeg in schep mijzelf zo te kwellen met waangedachten om uiteindelijk de zege te kunnen behalen. Om op het moment van de ontkenning, de triomf, de vier magische tegelijk tragische woorden te kunnen uitspreken: *zie je nou wel!* Ik zou hem vernederen, op hem spugen. Ik zou genieten van zijn smeekbedes om bij hem te blijven... want kwijt wilde hij me niet, daarvan was ik zeker.

Ik rijd de auto niet op de oprit, want dan kan hij me horen aankomen. Hij is vast aan het bellen met die rode sloerie van zijn werk. Ik moet gewoon in één keer die deur openzwaaien, de situatie on-